

DE STILTE SPREEKT

Waar we ons vinden laten

In de nieuwe *Volzin*-serie 'De stilte spreekt' verblijven verschillende gasten vier dagen en drie nachten in ZeeVELD/Jan XVII in Castricum. Zij nemen steeds een belangrijke vraag mee om te zien wat de stilte met hun vraag doet. In deze eerste aflevering: **Rachelle van Aniel**. Haar vraag: Als de goden zwijgen, hoe kan stijgend water ons leren om opnieuw de wereld lief te hebben?

TEKST EN BEELD RACHELLE VAN ANDEL

kloosters die mij dierbaar zijn hebben mij naar een ander verstaan van God geleid. India, waar goden alomtegenwoordig zijn, wijst mij weer op een ander pad. De ruimte blijft dus open. Zo kan God mij op diverse manieren toevallen en beperk ik haar niet. Maar ook 'opnieuw' hoort eigenlijk niet bij mijn vraag. Het komt er denk ik voor mij op aan om telkens die liefde te beamen. In contemplatie en in actie. Actie die kan zitten door te demonstreren maar voor mij vaker zit in het oefenen in verhoudingen tot de ander en natuur. Mijzelf kleiner maken en God groter, zoals monniken biddend voorleven. Mijn eigen oordeel tussen haakjes plaatsen en een ander mens (en dier!) nooit vastzetten in een beeld dat ik van hen gemaakt heb. Me telkens weer kunnen laten verrassen en verwondering toelaten. *Hum* in plaats van *me* oefenen.

Ik voel een diep ontzag voor de zee en tegelijkertijd voel ik dat zowel zee en ik onstuitbaar zijn

RUST

Ik kies vandaag de lange zwarte route en besluit om nog verder door te lopen naar Egmond aan Zee. Op het moment dat ik langs het klooster van Egmond kom hoor ik de klokken luiden. Opnieuw is de weg versperd door hoog water en moet ik weer een andere route vinden. Het weer is opgeklaard. Meer mensen zijn op het strand. Ik loop langs de kustlijn en dat kan vandaag onbekommerd. Toch ben ik de ervaring van gisteren nog niet vergeten. De zee blijft onstuitbaar en wild. Kitesurfers stemmen op haar af. Het is niet de zee die toenadering zoekt maar het zijn de kitesurfers zelf die constant hun grenzen opzoeken. Ze kennen het gevaar en het krachtenspel tussen hen en de zee fascineert mij.

Vandaag kom ik ook dieren tegen die gisteren wijselijk schuilden. Ik zie een grazer, koeien, wilde paarden en vele vogels. Een van de paarden staat stokstijf stil en heeft zich afgezonderd van de kudde. Ze blijft daar lange tijd staan. Ik blijf vandaag lopen, bijna 20 kilometer en kom tot rust.

Tot rust komen gaat makkelijker als ik uit mijn dagelijkse routines breek en verhoudingen opzoek die niets te maken hebben met presteren en concurreren. Dat gaat om momenten waarop ik inactief ben en ruimte ervaar om te onderscheiden wat er werkelijk toe doet zonder dat tegenstrijdige belangen een rol spelen. De filosoof Byung-Chul Han stelt dat op die plek vriendelijke, liefdevolle en vreedevolle verhoudingen weer mogelijk worden. Je kunt open naar de ander toe zijn. Liefde moet dan alleen maar

GESCHENK

Mijn vraag is niet een vraag die ik rationeel moet beantwoorden. Mijn vraag is een uitnodiging om mijn innerlijk weten aan te spreken in de stilte die als een geschenk uitgepakt mag worden.

De kwaliteit van de stilte draag ik op het moment van schrijven nog met mij mee. Terug in de trein luister ik met mijn volle aandacht naar een podcast waarin ruimte is om van gedachten te wisselen. De podcast mijn verblijf inspireren mij om een ander artikel te schrijven over de verkiezingsuitslag. Ik schrijf over het belang van bewaken van ons hart, verinnerlijking van waarden, bekering, gemeenschap en profetisch spreken. Alles stroomt samen.

Ik geniet opnieuw van het diep denken van een beraadgroep waar ik onderdeel van uitmaak. Er hoeft niet meteen iets uit te komen. Ik herken de kwaliteit van respectvol spreken en luisteren naar elkaar die zeldzaam is geworden in onze samenleving. We genieten ook van elkaar. Ook merk ik dat ik meer aanraakbaar ben en me tegelijkertijd minder van mijn stuk laat brengen.

Ik verlang ernaar om meer kwalitatieve tijd door te brengen met mijn geliefden. Bovenal besef ik weer waar en hoe we ons vinden laten.

Het verblijf in de stilte was een groots geschenk waarvan de betekenis en reikwijdte nu steeds meer doordringen. Mijn ziel komt tot rust. <

ZEEVELD/JAN XVII

Transitium ZeeVELD in Castricum is het huis en thuis van Jan XVII, associatie-in-woording van 'dienend kluzenaars'. Motto en missie Van Jan XVII: 'Dat allen één zijn', naar Johannes XVII vers 21. In plaats van een dagorde biedt Jan XVII gasten een eigen contemplatieve weg aan: Liber. Inzet: al wat zich in ons roert tot uitdrukking te brengen en vervolgens roerloos te verwelkomen. Al doende kan men leren het ons scheppende woord steeds beter te vertolken.